

Mire kötelez a kapott kegyelem? – 1. rész

Időpont: 1942. január 5.

Helyszín: Nyíregyháza

Alapige: Zsoltár 51,15

Hadd tanítsam a bűnösöket a te útadra, hogy a vétkezők megtérjenek hozzád.

Keresztyén gyülekezet! Szeretett testvéreim az Úrban!

Akkor, amikor Luther a bűnbánati zsoltárokat magyarázta, erről az 51. zsoltárról – amely a bűnbánati zsoltárok között a legkiválóbb – azt mondotta, hogy ez az a zsoltár, amelyet az egyház történetében a legtöbbet énekeltek és imádkoztak. Ezért kell nekünk több figyelmet fordítanunk erre a zsoltárra és ezért ezen a héten az 51. zsoltár pár hátralévő versét vesszük elő.

Az 51. zsoltár a bűnös és megkegyelmezett zsoltáríró zsoltára s mikor a zsoltár utolsó verseit írja, természetes dolog, hogy mivel kegyelmet kapott Istentől, azon gondolkodik, hogy vajon ez a kegyelem mire kötelezi őt. Mert a kegyelem mindig kötelez. A kegyelem nem arra való, hogy egyszerűen eltörölje azt, ami volt és aztán engedje, hogy újra az menjen tovább, ami kegyelemre volt szorulva. A kegyelem arra kötelez bennünket, hogy ne hiába-vettük legyen a kegyelem. Tudjuk jól, hogy az apostol az újtestámentomban kemény szavakkal mutat rá arra, hogy nem szabad hiába venni a kegyelmet. Mert akinél hiába van a kegyelem, az a kegyelemből kiesik. Attól elveszi Isten a kegyelmét. Nemcsak azt, amit ezután adna néki, hanem azt is, amit már megadott. Visszavonja a kegyelmet. Minden megkegyelmezett bűnösnek tudatában kell lennie annak, hogy az a kegyelem, amit kapott, egész életére elkötelezi őt. A zsoltár hátralévő verseiben a kegyelemnek erről az elkötelezéséről beszél Dávid király.

Azt mondja, hogy a kegyelem arra kötelezi a megkegyelmezett bűnöst, hogy tanítsa a bűnösöket. Meg kell látnunk – amit a zsoltáríró is világosan lát –, hogy minden megkegyelmezett bűnösnek nagy együttérzéssel kell nézni a többi bűnös embert. Érdekes megfigyelni azt, hogy az élet azt mutatja nekünk, hogy az emberek nagyon hamar elfelejtik azt, amire az emlékezés kellemetlen az életünkben. Ezért van az, hogy ha szegény, elnyomott, hatalom nélküli ember felcseperedik, hatalomra jut, akkor abból sokkal nagyobb zsarnok lesz, mintha nem a szegénysorsból került volna a vezető polcra. Néha a szegény emberből lett gazdag ember a legjobb kizsákmányolója a szegény embernek. A hatalom nélküli emberből hatalomra jutott ember az, aki legjobban basáskodik. Elfelejtkezik arról, hogy valamikor ő is mennyire szegény és elnyomott ember volt. A zsoltáríró azonban és Isten Szentlelke úgy látja, hogy amikor a bűnös ember ebből az állapotból kikerül a kegyelem által, nem szabad elfelejtenie azt, hogy ő honnan emeltetett fel. És éppen ezért kell néki nagy és olthatatlan részvétellel lenni minden bűnös ember iránt, mert a bűnösök erre a szeretetre vannak rászorulva és ráutalva. A bűnösök sokat kapnak dorgálást és szidalmat, büntetést és fenyegetést, de szeretetet jóval kevesebbet kapnak s éppen ezért van szükségük arra, hogy akik kegyelmet kaptak, azok ezt a szeretetet képviseljék a bűnösökkel szemben.

Ez minden megkegyelmezettnél olyan természetesnek látszik az első pillanattól kezdve. Hiszen az az ember, aki önmaga keresztülment a bűnökben való elbukás, a bűnök után való lelkiismeretfurdalás kétségbeesett pillanatain, az nem tudja elnézni, mikor egy embertársa ugyanezen az úton elindul. Mikor az embertársa még nem is tudja, hogy elkezdődött benne a Sátán munkája, még fogalma sincs róla, hogy azoknak az apró gondolatoknak, amelyeknek megengedte, hogy fészket rakjanak a gondolataiban, azoknak a kicsiny mozdulatoknak, amelyeket engedélyezett magának, micsoda rettenetes következményei lehetnek, akkor a

megkegyelmezett bűnös – aki mindezt már a saját életében megtapasztalta – jól látja, hogy ez az embertársa menthetetlenül megy alá azon az úton, amelyen én is menthetetlenül a mélységbe zuhantam alá. És ezért akarja őt minden körülmények között megmenteni, mert látja azt, amit a bűn felé induló másik ember még nem lát. Olyan ez, mint mikor apró gyermekek játszanak a vasúti sínpáron s annyira elmerülnek a játékban, hogy halvány fogalmuk sincs arról a veszedelemről, amely közeledik feléjük a robogó vonattal. S ha van a közelben ember, aki mindezt jól látja, hát el tudjátok képzelni azt testvéreim, hogy az az ember tovább hagyja játszani a gyermekeket és nem figyelmezteti őket a közeledő veszedelemre. Ha van még rá ideje, hát odarohan és lezavarja a gyermekeket a vasúti töltésről, de ha erre már nem volna ideje, akkor rájuk kiált s ha olyan messze van, hogy szava sem hallatszik oda, akkor kezének fenyegető mozdulataival próbálja mindenképpen megakadályozni azt a rettentő szerencsétlenséget, amiről a játszadozó gyermekek semmit sem sejtenek, de amit ő jól lát, hiszen a következő pillanatban már a gyermekeken keresztül robogna a vonat.

Kedves testvéreim! Ezért van az, hogy megkegyelmezett bűnös nem tudja nézni azt, hogy emberek járjanak a bűnök útján. De abban, hogy ezt nem bírja nézni, abban nem az ítélkezés, nem a bíró lelkiülete van, hanem az a mentő szeretet, amely úgy érzi, hogy mivel én megmentettem, köteles vagyok én is menteni az embertársamat. Ne gondoljátok, hogy ez könnyű dolog. Nem könnyű dolog azért, mert a bűnösök nem szokták megérteni és megérezni azt a szeretetet, amely ebben a mentő szolgálatban feléjük nyúl. Nem tudják megérteni egyszerűen azért, mert ők túlzásnak tekintik mindazt, amire őket figyelmeztetik. Természetes is ez, mert ők még nem látják azt, amit a megkegyelmezett bűnös már lát. Ők még nem mentek keresztül azon, amin a megkegyelmezett bűnös már keresztül ment. Ők még csak az út elejét látják, a végét nem. Tudjuk, hogy a Sátán mindig úgy kísérti az embert, hogy csak az út elejét mutatja, a végét nem. Ezért nem tudják megérteni az intést és a figyelmeztetést. De nemcsak nem tudják megérteni, hanem még ellenszenvvel is fogadják s úgy látják, hogy abban nem a mentő szeretet dolgozik, hanem a beleavatkozás a másik ember dolgába. Mennyi sok visszautasítás és keserűség van egy-egy ilyen ember élete számára, aki ezen az úton – a mentő szeretet figyelmeztető útján – elindul, mert nem tud másképpen cselekedni. Tudja, hogy a kegyelem, amelyet ő kapott, amellyel Isten felemelte őt a bűn mélységéből, az arra kötelezi őt, hogy a bűnösök megmentésére induljon el.

Figyeljük meg azt, hogy a zsoltáríró hogyan akarja ezt a kötelességét teljesíteni. Ő azt mondja: „*Hadd tanítsam a bűnösöket a te útaidra, hogy a vétkezők megtérjenek hozzád.*”

Mi ez? Ez egy imádság. Dávid király tehát akkor, amikor el akar indulni a bűnösök megtérítésére és megmentésére, akkor előbb imádkozik. Tehát nem a saját fellobbanó érzelmeire hallgat. Nem a saját felgyúló szenvedélyének engedelmeskedik, nem is a jól megfontolt gondolatainak a rabja, hanem ő imádsággal indul neki ennek az útnak. Mi sokszor nem így indulunk s azért van az, hogy mentő szándékunk oly sokszor kudarcba fullad s falra hányt borsóként hull vissza annak a lelkéről, akit meg szeretnénk menteni; hogy rossz lesz a vége annak, amit mi jól szerettünk volna megcsinálni. Mi a magunk gondolatai szerint a magunk szenvedélyeire hallgatva megyünk és nem imádkozva, Isten színe előtt indulunk erre a szent szolgálatra. Gondoljunk a saját életünk sok keserű tapasztalataira és meglátjuk, hogy mi valahányszor nem az Isten színe előtt mentünk és nem imádság után indultunk erre a szolgálatra, az balul ütött ki. Tehát az imádság az első.

Azt olvassuk, hogy: „*Hadd tanítsam a bűnösöket*”. A zsoltáríró tehát úgy látja, hogy neki a bűnösöket tanítani és nem szidnia kell. Tanítania és nem dorgálnia. Tehát akkor, amikor a bűnösök elé áll, hogy megmentse és megtérítse őket, akkor nem a bíró kell, hogy kiérződjék belőle, hanem a tanító. Mert a bíró nem magyaráz, hanem ítéletet mond, a tanító pedig magyaráz s megértetni és nevelni akar. A bírónak nem az a feladata, hogy neveljen, hanem hogy igazságot

szolgáltasson, a tanítónak azonban nem az az elsőrangú feladata, hogy igazságot szolgáltasson, hanem hogy neveljen. Óriási különbség van abban, hogy valaki a bűnösökkel szemben a bíró, vagy a tanító álláspontjára helyezkedik-e. Nékünk az utóbbi álláspontra kell helyezkednünk. A tanító mindig szeretettel és türelemmel, újra meg újra előhozván őt és újat – ahogyan Isten igéje mondja – próbálja megértetni a bűnössel azt, amit az nem akar megérteni. A tanító mindig előhozakodik a maga életéből vett példákkal. A bíró, az mindig törvényre hivatkozik, a tanító pedig példákra hivatkozik. Azért van az, hogy az a Dávid király, aki a bűnnek olyan rettentő mélységeit járta meg, olyan nagy szelídséggel, olyan nagy szeretettel és szolgálatkészséggel tud lehajolni a bűnösökhöz és tudja azt mondani: Fiam, nézd, te nem látod azt, amit én már látok. Én ugyanezen az úton indultam el és hittem, hogy ha mindenki másnál rosszul is végződött, nekem lesz hatalmam megállani a lejtőn, amelyen megindultam. Én nekem csak ennyit és ennyit szabad megcsinálni és nekem van erőm és akaratom, hogy ott hagyjam abba a dolgot, ahol akarom. Meg tudja mondani, hogy te is csak gondolod, hogy így lesz, de majd te is meglátod – keservesen megtapasztalod –, hogy a bűn útján nincs megállás. Kedves testvéreim, a megkegyelmezett bűnöst arra kötelezi tehát Isten és a tőle kapott kegyelem, hogy ilyen tanító szolgálattal közeledjék a bűnösökhöz.

Azután azt olvassuk tovább, hogy azért imádkozik a zsoltáríró, hogy „*Hadd tanítsam a bűnösöket a te útaidra*”.

Figyeljük meg azt, hogy a zsoltáríró nem azt akarja, hogy az emberek az ő útjára lépjenek rá, hanem hogy Isten útjára lépjenek. Ő nem azt akarja, hogy az emberek az ő képére formáltassanak át, hanem hogy az Isten akaratának engedelmeskedjenek. Teljes tiszteletben tartja Isten teremtési rendjét, hogy vannak különféle emberek, azonban ezek a különféle emberek egyformán Isten akaratának vannak alávetve. Az Isten akarat az, amely az ő törvényük. Ez azt jelenti, hogy én nem kívánhatom és követelhetem azt, hogy mindenki azon a módon gondolkozzék és érezzen, ahogyan én is. Ellenben kívánhatom, hogy mindenki az Isten útjain akarjon járni. Nagy különbség ez. Mert sokszor az ember azt akarja, hogy mindenki abba az egyenruhába bújjon bele, amelyben ő éli az életét. Nem az én utaimra, hanem a Te utaidra, óh Isten, kell énnekem tanítani az embereket.

Azután azt olvassuk tovább, „*hogy a vétkezők megtérjenek hozzád*”. Dávid király nem azért imádkozik, hogy a vétkezők megtérjenek őhozzá. Óh, pedig lett volna néki oka ezért is imádkozni, hiszen ismerjük családi életét és tudjuk, hogy voltak benne szomorúságok, de azok közepette is ő nem azért imádkozik, hogy gyermekei térjenek meg őhozzá, hanem hogy térjenek meg az ő Urához Istenéhez. Így tud egészen személytelenné válni a szolgálatban. Egyedül a mentő isteni szeretet lenyúló kezévé válni, amely a bűnöst meg akarja állítani; hogy tűnjék el egészen Dávid, a megkegyelmezett bűnös és legyen nagy az örökkévaló Isten pásztori szeretete, amely lenyúl a mélységbe zuhant emberhez.

Aki ezt a szolgálatot nem vállalja, az kiesik a kegyelemből. Ez világos. Azért kell tehát nekünk – akármilyen kellemetlen is ez – ezt a szolgálatot vállalni. Az a Krisztus, aki érettünk meghalt, az a vér, amely érettünk kiömlött, az a kegyelem, amit kaptunk, amellyel vétkeink eltöröltettek, kötelez arra, hogy a bűnösöket szeressük, érettük imádkozzunk, tanítsuk őket és mindent megtegyünk azért, hogy megtérjenek az Úrhoz; és a kegyelem, amely számukra is fölkínáltatott a kereszten, ne lett-légyen számukra hiábavaló.

Ámen.